

2310Soul

Του ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΤΣΙΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Αλι! Τις ει;

Η χειμερινή κολυμβήτρια Ράνια, η εμμονοληπτική με τη μουσική Σωτηρία, ο μυστικοπαθής μουσικός Γιώργος μετά του τεράστιου σκύλου Μάρκου, ο μηχανόβιος μπάρμαν Αντώνης, ο γκαράζ κιθαρίστας barista Αλεξ, ο μανιακός με τον Mark E. Smith dj Κώστας Indictos, τα κορίτσια του σέρβις Μάγια, Πόπη, Μαρία, Μαράκι, Χρύσα και καμιά τριανταριά ακόμα μούρες που ξέρω, απαρτίζουν την πολυπληθή οικογένεια του μπαρ «Residents». Ιδιοκτήτες, εργαζόμενοι και θαμώνες, καμιά δεκαπενταετία τώρα, συνδέονται με άρρηκτους δεσμούς αγάπης και πάθους. Στο «Resi» πας γιατί η μπίρα είναι αφρώδης, η μουσική χυμώδης και οι συζητήσεις ουσιώδεις. Κι ο χειμώνας προβλέπεται θυελλώδης, διότι το «Residents» για δεύτερη χρονιά επιμένει με σταθερά live, κοινώς έλα πλάκωσε, λασέ, κι άκου ζόρικα σχήματα, χωρίς να πληρώσεις ούτε σέντσι. Ο Μπάμπης Παπαδόπουλος με τις κιθάρες του, οι Johnny Carbonaras, οι Plastic Flowers, ο Matt Elliot, μεσούσης της παλιόκρισης, απέδειξαν πως υπάρχουν και κάποια μαγαζιά που δεν νοιάζονται για το ταμείο. Ετοιμαστείτε: στις 6 Νοεμβρίου οι Damcase, στις 13 οι Alien Mustangs, ενώ για 11 Δεκεμβρίου έχει προγραμματιστεί μία μοναδική εμφάνιση του Bondy, των Band of Holy Joy μαζί με τους Minor Mine.

Και πάνω που έλεγα να γράψω για τα υπέροχα σάντουιτς του φοιτητικού «ησοποπωλείου» «Φοκ Μπαλίκ», το κινεζάδικο μαγαζί της Εγνατίας «Tiger» που είναι κάτι σαν το «Mujji» του φτωχού, αφού εντός θα βρεις εκατοντάδες γκάτζετ και χαζογκάτζετ, και την γκαλερί «Χωρος 18» που άνοιξε ο Σταύρος Παναγιωτάκης στη Χρυσοστόμου Σμύρνης, «για να εκθέτω εγώ, βασικά, και όσοι εκτιμώ, χωρίς να έχουμε ανάγκη από κανέναν άσχετο εμπορικό νταβά γκαλερίστα», τσακ, σκάει το καινούργιο βιβλίο του Γιώργου Σκαμπαρδώνη, «Περιπολών περί πολλών τυρβάζω». Με σημείωμα του συγγραφέως σε τόνο προσωπικό, εξομολογητικό και τρυφερό, αποφάσισα να το πάρω αλλιώς. Κάθε βιβλίο του Σκαμπαρδώνη θεωρώ πως πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εθνικό γεγονός. Η Θεσσαλονίκη να φωταγωγείται, ο Μπουτάρης να κηρύσσει τη μέρα αργία, και στα πάρκα, οι άνθρωποι να έχουν την πολυτέλεια μην κάνουν τίποτα πέρα από το να διαβάζουν το μέγα αυτόν δερβίση των λέξεων. Αυτός ο άνθρωπος είναι το μυαλό, το πνευμόνι, η ψυχή, η μαγκιά, η δημοσιογραφία, η ευγένεια, το τάλαντο, ο νταλγκάς, ο ευπατρι-

δισμός, το χθες, το σήμερα και το αύριο της Θεσσαλονίκης.

Ο Γιώργος Σκαμπαρδώνης είναι η εμμονή μου, ο δάσκαλός μου, ασυνείδητα ίσως και μερικές φορές να τον κοιπιάρω. Αυτός μου έμαθε τη σημασία της περιπολίας, της επαγρύπνησης, του να είμαστε και να ζούμε εκεί έξω αφουγκραζόμενοι την πόλη και τους ανθρώπους, συγχρωτισμένοι με τα γέλια, τις λύπες, τις μυρμιδιές και τις κουβέντες τους. Γι' αυτό η ανταπόκριση από το βορρά τελειώνει με μια πρόγευση για το τι θα κάνεις την αργία της 28ης Οκτωβρίου, είτε πας εκδρομή στη Γουμένισσα είτε μείνεις στο σπίτι. Θα διαβάσεις, αυτό θα κάνεις, άκουσέ με. Και θα αποζημιωθείς. Γιατί αυτός ο άνθρωπος, αυτός,

είναι ο άλλος σου εαυτός. Κι ας μην το ξέρεις. Ρίξ' τα, ρε Γιώργο.

Περιπολών περί πολλών τυρβάζω

«Είκοσι έξι διηγήματα που εκπετρώθηκαν την τελευταία τριετία. Ιστορίες αντλημένες από τις διαρκείς ένδον και έξω περιπολίες. Περιπέτειες εμπνευσμένες από τη γενέθλια πόλη και από άλλους τόπους, ελληνικούς, μεταπλασμένες κατά βούληση στο δικό τους, πια, αυτόνομο επέκεινα. Νομίσματα της βρύσης. Εκφωλεύσεις πτηνών. Καταστάσεις της δικής μου ζωής, φίλων, γνωστών και αγνώστων, άλλες που τράφηκαν στις όχθες της φαντασίας ή συμπληρώθηκαν απ' αυτές κι άλλες που τις ακεραίωσε η ίδια, η σχεδόν υπαρκτή πραγματικότητα. Καμμός μες στην καρδούλα μου, μια προσπάθεια να ορίσω το "ψιλοβρέχει". Σκοτεινός λυρισμός αλλά και ευθυμία και τρέλα και το αναπάντεχο που караδοκεί πίσω απ' τους θάμνους ως Βιετκόγκκ. Το απίστευτο που είναι πιο οικείο απ' το καθημερινό - έτσι συμβαίνει πάντα, άλλωστε. Θραύσματα από τη σύγχρονη παράνοια αλλά και από την παιδική και την εφηβική ηλικία, σκηνές και άνθρωποι που δεν πέθαναν ποτέ γιατί σημάδεψαν τα πράγματα με πράξεις μοναδικές, κι επανέρχονται - σαν λαοί που πετάγονται απ' τη δεκαετία του '60, ξαφνικά, τώρα, μπροστά στα φανάρια μου τη νύχτα. Και κοκαλώνω εγώ αντί γι' αυτούς. Ξαναφτιάχνω ένα Καραμπουρνάκι χωρίς αθωότητα, με την ελπίδα τώρα, λέω, να φαίνεται πιο αθώο και λαμπερό, λόγω της αδαμαντίνης των λέξεων. Ίσως. Αδικολυμναίνομαι το τώρα και τη μνήμη, που είναι, έτσι κι αλλιώς, αναξιόπιστο όργανο. Συμβαίνει: έρχονται τα αύρια να διώξουν τα σήμερα. Στην ουσία πρόκειται για την αγωνία να πάμε σ' ένα βαθύτερο οίστρο. Σε νέες παθήσεις φωνηέντων. Τι μεσολάβησε; Πώς θ' αντέξουμε; Δεν ξέρω. Είκοσι έξι νέα διηγήματα. Ίσως θέλοντας, κατά βάση, να πετάξω δροσερά καρπούζια στον Κάτω Κόσμο». **A**

→ stefanostsitsopoulos@yahoo.gr

Το νέο βιβλίο του Γιώργου Σκαμπαρδώνη κυκλοφορεί από τις Εκδόσεις Πατάκη